

PLANA JOVE

COMENTARIS ALS RESULTATS DE L'ENQUESTA

D'una dona

És difícil treure conclusions d'una manera global del resultat de l'enquesta. No sé fins a quin punt hi queda reflectida l'actitud del jovent davant del problema dels diners. Perquè, si volem que les xifres ens diguin alguna cosa, cal delimitar molt bé els grups de persones enquestades i donar el resultat per a cada grup. Per exemple, no poden tenir les mateixes dificultats ni la mateixa actitud els que entreguen tots els diners a casa que els que se'ls queden tots; o no tenen els mateixos interessos els estudiants que els que no ho són, poso per cas.

No obstant, d'una manera general m'ha semblat veure algunes coses. Les apunto tot seguit:

— Avui hi ha força independència econòmica entre el jovent. Això pot ser degut a què la majoria no treballa a casa seva, sinó en fàbriques i tallers, en oficines i en altres oficis.

(Dels xicotets enquestats sols un d'ells fa de pagès). També són majoria les noies que treballen fora de casa. Penseu doncs que aquesta major independència pot ésser deguda al fet de cobrar un jornal.

— En general sembla que no hi ha massa problemes econòmics: a la majoria de joves els manté la família i, al mateix temps, sembla que tenen força llibertat d'administrar els seus diners com volen. Són també majoria els que es queden tot el que guanyen o que sols n'entreguen una part a la família.

— Els interessos principals del jovent enquestat i en els quals gasta més diners són:

- divertir-se
- vestir bé
- anar motoritzats

Aquests fets que l'enquesta ens mostra m'han suggerit algunes preguntes que em faig a mi mateixa i a tots vosaltres:

Avui, sense diners, moltes coses no es poden fer. És necessari que la gent jove també en tinguem i que poguem administrar-los lliurement. Però em pregunto: —Sabem organitzar aquesta llibertat gastant els diners d'una manera planejada i d'acord amb les necessitats que tenim?

—Som ben conscients de quines són les necessitats més importants?

Hem vist quins són els aspectes en què es gasten més diners. Seria interessant de saber si ens divertim de veritat i si l'anar ben vestits i a la moda i l'estar motoritzats són les coses que necessitem primordialment o si més aviat és que ens deixem arrossegar per la propaganda.

— És un fet que els joves d'avui tenim més diners que els d'abans. Em pregunto:

Vivim millor? Som persones més completes? Estem més contents?

La majoria de jovent té l'opinió de que cal guanyar el màxim possible amb la feina que els agradi. Caldria saber si això és sols una opinió o si de veritat tots fem la feina que ens agrada. (Jo crec que tenim una certa tendència a fer la feina que dóna més diners, ens agradi o no).

I finalment potser ens podríem preguntar si tenim el diner com un mitjà que ens allibera o si és el diner el que ens té a nosaltres força esclavitzats.

Maria Bassa

D'un universitari que acaba

En primer lloc crec que és molt important que hagin contestat l'enquesta 61 persones. Abans de fer-la, pensava que era difícil arribar a un percentatge tan alt; suposo que deu constituir un 15 ó 20 % dels joves.

Crec també que l'escala de professions és força representativa d'allò a que es dediquen els joves del nostre poble. Hi ha, però, un defecte: no hi ha prou paletes. Em sembla que,

amb molta diferència sobre totes les altres professions, el ram de la construcció domina entre els joves. Per tant, el que hagin contestat l'enquesta només 6 paletes vol dir que ens quedem sense saber l'opinió d'un determinat jovent del poble, que en la realitat té molt pes en la manera de fer i de pensar del conjunt.

Les respostes em fan pensar en dos aspectes de la vida dels joves. El primer és el que es veu i es parla. Del segon no se'n parla tant:

Una colla de respostes (sobretot les de les preguntes 3, 6 i 7) ens vénen a dir allò que sabem: que el jovent vol divertir-se, vol tenir cotxe i moto, vol passar-se-la bé, vol comprar força roba, vol complaure els seus capricis i de tant en tant n'hi ha algun que té ganes de llegir.

La resposta a l'última pregunta fa pensar. Evidentment aquest «cal guanyar el màxim possible», demostra que es busquen els diners. I és ben lògic. Però aquest: «amb la feina que més t'agradi», vol dir que això també té molta importància.

Els joves es veuen a córrer i a gastar benzina, però això és el superficial. En el fons els joves es preocupen d'allò que els omple la major part del seu temps. Els joves en la superfície són esverats; en el fons són conscients de la seva vida.

Lluís Galobart

D'un universitari que comença

La gent actualment necessita els diners per a subsistir.

La primera font de subsistència de l'home fou allò que li ofería directament la naturalesa (agricultura, bestiar, cacera, pesca, etc.); no hi havia cap garantia que assegurés les garrofes de cada dia: si els temps eren magres no s'hi podia fer res. Els homes (parlo de molts milers d'anys enrera) s'agrupaven en famílies i cada una d'elles constituïa una unitat d'objectius i finalitats: assegurar la subsistència.

D'això en podríem dir una unitat de producció. Aquesta unitat de producció comporta una unitat d'economia.

Quan entrem en l'era industrial, la font de subsistència, per a molts (els no pagesos), ja no és la mateixa, degut a que molta gent va a treballar fora del camp i no pas pel propi compte. Es trenca, doncs, la unitat de producció (en una sola família s'hi troba gent de dos o tres o més oficis separats) i per tant la unitat econòmica (els diners surten de dos o tres o més llocs diferents). No obstant es pot retrobar certa unitat econòmica fent una espècie de «recol·lida general», però quedarà desfeta quan els elements joves abandonin la família per, generalment, formar-ne una altra.

En les condicions actuals dir que un jove es regeix i es controla o s'administra la seva pròpia economia, o sia, dir que un jove té llibertat econòmica equival a dir que té tota la restant.

Dels que han contestat l'enquesta un 81 % efectua un treball remunerat, és a dir: un 81 % té la possibilitat de llibertat econòmica.

Dels que fan un treball remunerat un 40 % i un 41 % no donen i en donen només una part, respectivament, de diners a la família, la qual cosa vol dir que una majoria de joves gaudeix de cert grau d'emancipació; i després, un 19 % dels joves dóna tots els diners a la família, i per aquesta raó hi deuen estar bastant subjectes. El percentatge, però, és bastant baix.

El 19 % de tots els que han respost l'enquesta no fa treball remunerat, i el seu lligam deu ser gairebé total.

Davant de tot això i de les altres respostes de l'enquesta dues coses són clares: que els diners són importantíssims i fins i tot limiten la vida del jove, i que en la relació jove-família els diners juguen un paper molt important.

Potser només em cal afegir que en l'enquesta s'observa certa uniformitat amb el nombre de nois i de noies que respon a l'enquesta, i el nombre de nois i de noies que contesta el mateix a una mateixa pregunta; això ens indica que els problemes que poden sorgir als joves a partir dels diners són, si no els mateixos, bastant semblants.

Josep Margenat